

морни стѣпала около десетина старци. Прѣдъ тѣхъ бѣха изправени двама, отъ които единътъ високо махаше голѣмитѣ си рѣцѣ и нѣщо приказваше. Другиятъ пѣкъ стоеше на срѣща му съ скръстени рѣцѣ и мълчеше.

— Това е най-високото сѣдилище въ нашата държава, каза Евфорионъ. То се казва **ареопагъ**.

Ние се спрѣхме да послушаме, що приказватъ. И чухме, че старецътъ съ дигнатитѣ рѣцѣ бѣ сѣдия, той обвиняваше другия, защо е зель подкупъ, когато изпълнявалъ нѣкаква държавна служба.

— Чувашъ ли? добави Евфорионъ, сѣдятъ изправления тамъ човѣкъ за подкупъ.

Както тоя, когото сѣдѣха, така и оня, що го обвиняваше, бѣха стѣпили съ единъ кракъ върху плочи, върху които имаше написани закони. Ала законитѣ бѣха написани по дуваритѣ и колонитѣ, та всѣки да ги знае и да ги пази. Ареопагътъ сѣдѣше за убийство, за лъжливо свидѣтелство, за подкупи, за обогатяване чрѣзъ кражба и всѣкакви прѣстѣпници. Сѣдиитѣ, като изслушатъ обвинителя и обвиняемия, рѣшаватъ дѣлото чрѣзъ пускане бѣли или черни камъчета. Ако повечето отъ пуснатитѣ камъчета сѣ бѣли, човѣкътъ се оправдава, не е виновенъ; ако пѣкъ чернитѣ сѣ повече, обвиняемия се осѣжда, като виновенъ.

Сѣдиитѣ въ ареопага се назначаваха отъ най-богатитѣ и първи граждани. Ала имаше и други 6000 души, избрани отъ народа сѣдии, които даваха клетва, да сѣдятъ право и по законитѣ лошитѣ хора. Насъ много ни бѣ страхъ отъ сѣдиитѣ и за туй гледахме да не вършимъ лошо по улицитѣ, нито да скитае безъ работа.